

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/201/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6216203622
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6216203622.3

Opravné uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudcov JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu : F. Y., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O. XX, zastúpený splnomocnenou advokátkou Mgr. Gabrielou Novákovou, so sídlom Advokátska kancelária 991 28 Vinica, Mierové námestie 452, proti žalovanému : Všeobecná úverová banka, a. s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpený spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Nám. Sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO 44 250 29, ako právnenému nástupcovi pôvodného žalovaného Consumer Finance Holding, a. s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 330, o určenie spotrebiteľskej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, v konaní Okresného súdu Veľký Krtíš číslo konania 11C/142/2016, takto

rozhodol:

I. Krajský súd o p r a v u j e odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici číslo konania 14Co/201/2017-127 zo dňa 14. augusta 2018, ktoré správne znie takto :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe a určil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014 je bezúročná a bez poplatkov. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že žalobca uzatvoril dňa 16.05.2014 so žalovaným Zmluvu o poskytnutí pôžičky č. XXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi bezhotovostný, bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 5000 eur. Podľa zmluvy bola dohodnutá celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ vrátiť, vo výške 9356,40 eur, z ktorej celkové náklady spotrebiteľa sú 4356,40 eur. Žalobca sa zaviazal splatiť úver v pravidelných 60 mesačných splátkach vo výške 160,46 eur, zahrňujúcich aj poistné. Zmluva uvádza údaj o konečnej splatnosti 05/2019, priemernú hodnotu RPMN 18,9 %, RPMN 32 %, fixnú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 32 % a sadzbu poistenia vo výške 2,9 %. Splátky sa v zmysle zmluvy mali realizovať prostredníctvom mesačných úhrad z bežného účtu žalobcu. Súd prvej inštancie právne posúdil uplatnený nárok ako nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na ustanovenia § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanoveniami § 657 a § 658 ods.1 Občianskeho zákonníka, pričom konštatoval, že na daný vzťah sa vzťahuje aj osobitná právna úprava spotrebiteľských úverov podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke (do 31.05.2014). Súd uviedol, že mal preukázané, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojho podnikania, resp. obchodnej činnosti a bol tak dodávateľ, pretože predmetom jeho činnosti podľa výpisu z obchodného registra je aj poskytovanie úverov nebankovým spôsobom. Žalobca pri uzatváraní zmluvy mal postavenie spotrebiteľa a konal ako fyzická osoba a občan pre svoj súkromný účel. Zmluva má formulárovú povahu, do ktorej predtlačie boli vpísané v čl. I. zmluvy identifikačné údaje týkajúce sa žalobcu ako dlžníka, v čl. II sú uvedené údaje o finančnej situácii a zamestnaní žalobcu a článok III zmluvy zahrňuje vyššie vymedzený predmet zmluvy. Ďalšie časti zmluvného formulára sú štruktúrované ako všeobecné zmluvné vyhlásenia žalobcu. Zo systematiky zmluvy vyplýva, že je určená pre širší okruh spotrebiteľov, ktorí majú obmedzenú možnosť zasiahnuť do obsahu zmluvných podmienok. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní spravoval citovanými ustanoveniami zákona, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, pričom v prvom rade sa zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu na určení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 16. 05. 2014 je bezúročná a bez poplatkov. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že naliehavý právny záujem v zmysle ustanovenia § 137 písm. c) CSP na určovacej žalobe v predmetnom

spore je daný a vyplýva z osobitného zákona (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Spotrebiteľ má právo vedieť, či tu je alebo nie je právo žalovaného na uhradenie poplatkov a úrokov zo spotrebiteľskej zmluvy a právo mať vyriešenú otázku skutočného dlhu voči žalovanému, ktorému zaplatil 2968,80 eur a bola mu pripísaná aj úhrada 1364,20 eur. Žalobca nevie s určitosťou, koľko a či má žalovanému ešte zaplatiť, čo je možné usudzovať zo vzájomnej písomnej korešpondencie strán, kedy žalobca bol vyzývaný na úhradu rôznych súm v kontexte viacerých právnych vzťahov. Následne potom súd so zreteľom na predmet sporu podrobil ustanovenia zmluvy o pôžičke súdnej kontrole z hľadiska dodržania ustanovení osobitného zákona č. 129/2010 Z.z. a aj všeobecnej právnej úpravy podľa ustanovení § 53 a nasl. OZ a dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti požadované v ustanovení § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neboli dodržané náležitosti zmluvy vyjadrené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f), g), i), j), k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Následne sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku zameril už na konkrétne obsahové náležitosti a uviedol, že pokiaľ zmluva o pôžičke uvádza údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a udáva informáciu „05/2019“, túto súd považoval za nedostatočnú. Údaj o konečnej splatnosti predstavuje základnú informáciu, ktorú by mala splátková spoločnosť pre svojho klienta poskytnúť. Je nevyhnutné, aby pre priemerného spotrebiteľa bol údaj o konečnej splatnosti prehľadný a dostatočne zrozumiteľný. Termín konečnej splatnosti musí byť tak v zmluve podľa názoru súdu vyjadrený uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roka. Nepostačuje, aby údaj bol vyjadrený mesiacom a rokom, pretože informácia o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru má spotrebiteľovi poskytovať takú informačnú hodnotu, aby bez akejkolvek pochybnosti bol schopný v čase uzatvárania zmluvy si vytvoriť komplexný obraz o podmienkach poskytnutia úveru a to vrátane jeho splácania a aby spotrebiteľ nebol nútený konkrétny deň splatnosti vyvodzovať z ďalších údajov uvedených v zmluve. Vzhľadom na to, že obsah zmluvy konečnú splatnosť úveru týmto spôsobom nedefinuje, súd konštatoval, že nebola zachovaná náliežitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej súd z obsahu úverovej zmluvy zistil, že poskytnuté peňažné prostriedky žalovaný úročil ročnou úrokovou sadzbou vo výške 32%. Nie je tak zrejmé, aká bola skutočná odplata za poskytnutie úverových prostriedkov a z čoho pozostávala. Z obsahu zmluvy vyplýva, že údaj o ročnej úrokovej sadzbe je totožný s údajom o RPMN. Súd prvej inštancie preto uviedol, že tento fakt nasvedčuje, že informácia o odplate za poskytnutý úver je nesprávna. Je nepochybné, že ukazovateľ RPMN musí zahŕňať celkové náklady za poskytnutie spotrebiteľského úveru a preto subsumuje nielen odplatu vo forme úroku za poskytnutie úverových prostriedkov, ale zahŕňa aj ďalšie poplatky, resp. náklady spojené s poskytnutím úveru. Z obsahu zmluvy mal súd za zrejmé, že pre výpočet RPMN žalovaný uplatnil vzorec, ktorý kalkuluje so splátkou úveru, ktorá nezahŕňa položku poistného. Z tohto potom súd usúdil, že výška odplaty prostredníctvom dojednaní o výške fixnej ročnej úrokovej sadzby na úrovni 32 % nemôže byť totožná s hodnotou RPMN. Súd ďalej uviedol, že podľa štatistiky NBS o priemerných úrokových mierach z úverov poskytovaných v bankovom sektore za obdobie 05/2014 bola úroková miera pri spotrebiteľských úveroch uzatváraných na obdobie 1 až 5 rokov na úrovni 12,67 % a v roku 2014 celkom na úrovni 12,63 %, z čoho je evidentné, že žalovaný si nárokuje odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky podstatne vyššiu v porovnaní s úrokovou mierou za úvery poskytované obchodnými bankami. Keďže výška odplaty v zmluve skoro trojnásobne prevyšuje úroveň úrokovej miery za úvery poskytované bankami, dojednanie o výške odplaty preto súd považoval za odporujúce dobrým mravom a neplatné s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Údaj o výške odplaty je navyše v zmluve vyjadrený zmätočne a neurčito, pretože nie je jasné z čoho odplata pozostávala. Z obsahu zmluvy vyplýva, že predmetom bolo poskytnutie úverových prostriedkov vo výške 5000 eur. Odplata za poskytnutie tejto sumy finančných prostriedkov v rozsahu 32 % predstavuje 1600 eur. Celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ žalovanému vrátiť uvádzaná zmluvou je 9356,40 eur. Súd potom matematicky vyvodil, že v situácii, keď výška RPMN je zhodná s výškou odplaty, nie je jasné, čo tvorí sumu 2756,40 eur (9356,40 eur - 6600 eur). Uvedené vady spôsobujú následok, akoby údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru nebol v zmluve vôbec uvedený, t. j. absenciu tejto osobitnej zmluvnej náležitosti. Súd mal výpočtom podľa RPMN kalkulačky vypočítanú výšku RPMN za poskytnutie spotrebiteľského úveru v danom prípade vo výške 34,34%. Z týchto dôvodov potom súd konštatoval aj nedostatok osobitnej náležitosti uvedenej v ustanovení 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, spočívajúcu v absencii RPMN. Z obsahu zmluvy súd ďalej zistil, že neobsahuje ani náliežitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá vyžaduje stanovenie výšky, počtu a termínov splátok tak, aby bolo zrejmé, aká časť splátky poskytnutej dlžníkom pripadá na zaplatenie istiny, aká časť pripadá na zaplatenie úrokov a iných poplatkov. Uvedená náliežitosť musí byť vyjadrená priamo v texte Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nepostačuje odkaz na zmluvné dojednanie uvedené vo VOP. Súd prvej inštancie potom zhrnul, že zistené porušenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zákon postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou

spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 1 písm. b), d) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), preto súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Súd o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku a keďže v spore bol v celom rozsahu úspešný žalobca, súd mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania a vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Žalovaný napáda závery súdu o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o pôžičke v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru žalovaného zmluva o pôžičke obsahuje všetky podstatné obsahové náležitosti tak, ako ukladá zákon. Žalovaný má za to, že v zmluve o pôžičke je v článku Predmet financovania pôžičky uvedená výška splátky - 160,46 eur, ako aj počet splátok 60. Termín splátok (do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca) je uvedený vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Zo Všeobecných obchodných podmienok ďalej vyplýva, že splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy. Ďalej je samostatne v Zmluve o pôžičke uvedená aj konečná splatnosť mesiacom a rokom 05/2019. Podľa žalovaného zákon platný a účinný v čase podpisu zmluvy o pôžičke nepožadoval samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti úrokov, istiny; nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky a poplatky uhradili v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a pod. Ak sa totiž jednou splátkou uhradza aj istina a úrok, potom záväzok je splnený pripísaním sumy úhrady na účet veriteľa. To znamená, že v prípade, ak splátkou sa uhradza aj istina aj úrok, nemá rozlišovanie danej splátky na časť istina a časť úrok žiadny reálny a praktický význam. Žalovaný ďalej v dôvodoch odvolania poukazuje na to, že zmluva o pôžičke obsahuje výšku splátky, termín splatnosti, ako aj počet splátok. Uvedené údaje sú obsiahnuté aj v splátkovom kalendári, ktorý tvorí súčasť zmluvy. Žalovaný argumentuje, že vychádzajúc z počtu splátok a ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky, ide o logické vyústenie vyššie uvedených údajov. Podľa žalovaného bola konečná splatnosť určená zrozumiteľne a určito. Okrem toho žalovaný poukazuje na to, že zákon nepredpisuje formu, ako má byť uvedená konečná splatnosť. Každé ustanovenie právneho predpisu je potrebné vykladať v prvom rade podľa jeho zmyslu. Zmyslom predmetného ustanovenia je, aby priemerný spotrebiteľ z textu zmluvy dokázal zistiť čas, kedy jeho záväzky voči poskytovateľovi úveru zaniknú. Žiadny iný zmysel toto ustanovenie nemalo. Zákonodarca nepredpísal žiadnu formu uvedenia tejto informácie v texte zmluvy. Podstatné je, či poskytovateľ úveru použil takú formu, z akej aj priemerný spotrebiteľ sa môže túto informáciu dozvedieť. Odvolateľ preto má za to, že konečná splatnosť môže byť zrozumiteľným spôsobom vyjadrená uvedením konkrétneho dátumu poslednej splátky, ale rovnako aj uvedením počtu splátok a dátumu prvej splátky. Tvrdenie, že priemerný spotrebiteľ nie je spôsobilý zistiť deň ukončenia záväzkového stavu, ak má k dispozícii úplný počet mesačných splátok a deň splatnosti prvej splátky, je nelogické, mylné a absurdné. Žalovaný na podporu svojich argumentov poukázal na závery vyplývajúce z Rozsudku Súdneho dvora zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, v ktorom súdny dvor prijal záver, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne, alebo na inom trvalom nosiči. Taktiež Súdny dvor v predmetnom rozhodnutí ďalej konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Cieľom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň, v ktorý je splatná každá splátka úveru. Tento cieľ je naplnený, ak podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Túto svoju povinnosť si žalovaný splnil. Vzhľadom na uvedené tak žalovaný má za to, že zmluva o pôžičke obsahuje údaj o konečnej splatnosti a obsahuje výšku splátky, termín splatnosti, ako aj počet splátok, čo je následne špecifikované v Splátkovom kalendári ako súhrnný prehľad. Okrem toho žalovaný v odvolaní poukazuje aj na to, že ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v Článku 10 ods. 2 smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, avšak len za podmienky, ak v absentujúcej náležitosti ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalovaný rozhodne nezdieľa názor žalobcu, že rozpisanie splátky na istinu, úrok a poplatky by akýmkoľvek spôsobom zhoršilo schopnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku, najmä s poukazom na to, že v zmluve bola uvedená celková suma pôžičky. Pokiaľ v odôvodnení rozsudku (bod 16) súd prvej inštancie vytýka žalovanému, že zo zmluvy nie je jasné, aká bola skutočná odplata a z čoho pozostávala, žalovaný má za to, že z obsahu zmluvy jasne vyplýva,

že fixná ročná úroková sadzba bola vo výške 32 %. Tento údaj je zhodný aj s výškou RPMN. Pokiaľ súd prvej inštancie ďalej spochybňuje výšku odplaty, pričom neuvádza na základe čoho k uvedenému dospel, žalovaný poukazuje na to, že právna úprava neukladá povinnosť, aby výška RPMN a výška úrokovej sadzby musela byť v rôznej výške. V danom prípade si žalovaný od žalobcu okrem odplaty iné poplatky neúčtoval a z uvedeného dôvodu RPMN zahŕňa v sebe iba odplatu, to znamená že výška spomínaných údajov je rovnaká. Pokiaľ vo vzťahu k výške RPMN súd prvej inštancie ďalej namietal nezahnutie poistného do údajov o RPMN, žalovaný poukazuje na bod. IV. Prihláška k poisteniu schopnosti splácať splátky pôžičky, z ktorého je zrejma fakultatívnosť tohto inštitútu (možnosť zvolenia si poistení, resp. nezvolení si žiadneho poistenia). V danom prípade je poistenie schopnosti splácať dobrovoľný - fakultatívny inštitút, ktorý môže spotrebiteľ, teda žalobca využiť; žalobca mal teda reálne možnosť uvedené poistenie odmietnuť a to nezaškrtnutím políčka týkajúceho sa poistenia. Žalovaný v odvolaní zdôraznil, že uzavretie poistenia nebolo viazané na samotný úver, teda žalobcovi by bol poskytnutý úver aj v prípade, ak by odmietol poistenie. K správnosti výšky RPMN predložil žalovaný jeho výpočet, ktorý bol prílohou odvolania. Pokiaľ súd v rozsudku uviedol, že priemerná úroková miera úverov, uverejnená na stránke NBS, bola v danom období vo výške 12,67 %, resp. 12,63 %, žalovaný s týmto argumentom nesúhlasí, pretože súd požadovaný úrok považoval za podstatne prevyšujúci obvyklý úrok poskytovaný bankami, pričom žalovaný poukazuje na tú skutočnosť, že na stránke NBS je uvádzaná odplata bánk, nie nebankových subjektov, pričom výška odplaty pre nebankové subjekty je vyššia. V tomto prípade bude v nadväznosti na dikciu ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka rozhodujúce skúmať, aká bola priemerná výška odplaty pri nebankovom poskytovateľovi finančných služieb v mieste a čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Na základe uvedeného v zmysle § 363 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku žalovaný navrhuje, aby odvolací súd s poukazom na § 388 CSP z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd žalobe vyhovel a v súvisiacom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

5. Odvolací súd bol povinný sa predovšetkým procesne vysporiadať s neskoršími právnymi skutočnosťami, ktoré nastali po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie a mali vplyv na hmotnoprávny i procesnú subjektivitu strany - pôvodného žalovaného v odvolacom konaní.

6. Na základe oznámenia o právnom nástupníctve pôvodného žalovaného, ako aj z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Prešov, Oddiel : Sa, Vložka číslo : 10315/P, mal odvolací súd preukázané, že spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s., IČO: 35 923 330, so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, ako pôvodný žalovaný, bola vymazaná z Obchodného registra SR. Dôvodom výmazu bolo zrušenie spoločnosti bez likvidácie formou rozdelenia a jej zlúčenia so spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a. s. a so spoločnosťou VÚB leasing, a. s., ako nástupníckymi spoločnosťami podľa ust. § 69 ods. 9 a § 218m a nasl. zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov. K zrušeniu spoločnosti a zároveň jej rozdeleniu zlúčením s VÚB, a. s. a s VÚB leasing, a. s., došlo ku dňu 01. 01. 2018. Podľa Projektu rozdelenia, zaslaného odvolaciemu súdu právnym zástupcom pôvodného žalovaného, všetky práva a povinnosti definované dňom 01. 01. 2018 zo spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s. prešli na právneho nástupcu VÚB, a. s. Bratislava a VÚB leasing, a.s. Bratislava. Z delimitačného protokolu zo dňa 24. 01. 2018 a prílohy k tomuto delimitačnému protokolu právnym nástupcom pôvodného žalovaného v tejto konkrétnej právnej veci (vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 11C/142/2016), sa stala Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 929 90 Bratislava, IČO: 31 320 155. Pretože pôvodný žalovaný zanikol počas odvolacieho konania skôr, ako sa toto právoplatne skončilo, po preukázaní právneho nástupníctva rozhodol odvolací súd uznesením č.k. 14Co/201/2017-108 zo dňa 23.05.2018 o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom zaniknutej právnickej osoby, ktorá bola dovtedy stranou sporu v procesnom postavení žalovaného, v súlade s ustanovením § 64 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP tak, že nový žalovaný je Všeobecná úverová banka, a. s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, ako právnym nástupcom pôvodného žalovaného Consumer Finance Holding, a. s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 330

7. Následne sa odvolací súd zameril na vecný prieskum správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a to v rozsahu podaného odvolania žalovaného. Súd prvej inštancie sa správne v odôvodnení rozsudku zameril predovšetkým na právne posúdenie základného zmluvného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok vzišiel. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že z obsahu Žiadosti a zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014 je bez pochyb zrejme, že na právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného, je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriadiť predmetný zmluvný vzťah právnemu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery a to zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného, ako vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani samotným žalovaným v odvolaní spochybnené a namietané nebolo. Predmetom odvolania, ktoré podal žalovaný, je spochybnenie záveru súdu o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa kritérií zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia konkrétnej zmluvy o pôžičke. Žalovaný, ako odvolateľ, nesúhlasí so závermi súdu, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom požadované obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a j/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; v dôsledku čoho potom súd vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetnej zmluvy o úvere.

8. Vychádzajúc z ustanovenia § 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014 (ďalej „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 a podľa § 2 písm. g/ celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

9. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

10. V nadväznosti na uvedené, podľa ustanovenia § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

11. Žalobca, ako úverový dlžník, sa návrhom na začatie konania/žalobou datovanou dňa 27.06.2016 a príslušnému súdu doručenu dňa 30.06.2016 domáhal voči pôvodnému žalovanému, ako úverovému veriteľovi, určenia, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014 je bezúročná a bezpoplatková. Žalobca, ako spotrebiteľ, tvrdil, že predmetná zmluva o pôžičke, ktorou mu pôvodný žalovaný poskytol bezúčelový, bezhotovostný spotrebiteľský úver vo výške 5000 eur, neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa osobitnej právnej normy a to podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho sa poskytnutý úver s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 uvedeného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Konkrétne žalobca v žalobe namietal, že Zmluva o pôžičke číslo XXXXXXXX neobsahuje rozpis výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a taktiež pokiaľ ide o výšku ročnej fixnej úrokovej sadzby vo výške 32 %, mal žalobca za to, že takto dojednaná úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi a preto je toto ustanovenie zmluvy v tejto časti neplatné. Ide o neprimerane vysoké úroky, pretože ide o výšku úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania zmluvy obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Na pojednávaní konanom dňa 10. 1. 2017 právna zástupkyňa žalobcu okrem v žalobe uvádzaných dôvodov namietala aj nesprávne uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorý je zhodný s úrokovou sadzbou a to vo výške 32 %, pričom vzhľadom na charakter ukazovateľa o RPMN, ktorý zahrňuje celkové náklady na poskytnutie spotrebiteľského úveru a nielen výšku úrokovej sadzby, žalobkyňa označila za nelogické a nepravdepodobné, aby uvedené dva údaje boli totožné. RPMN je tak potom podľa jej názoru zjavne v zmluve vyjadrený nesprávne, keďže súčasťou celkových nákladov je aj položka poistenia, ktorá nebola zohľadnená v číselnom vyjadrení RPMN.

12. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie vo veci najmä oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi - výpisom z bankového účtu z 10.06.2016, návrhom na mimosúdnu dohodu - odpoveď z 04.03.2016, výpisom z bankového účtu, vyhlásením okamžitej splatnosti úveru z 30.12.2015, Žiadosťou a zmluvou o poskytnutie pôžičky č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere divízia SLPO, priemernými úrokovými mierami z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, Všeobecnými obchodnými podmienkami SLPO, ako aj písomnými vyjadreniami a stanoviskami strán sporu a po ich zvážení a vyhodnotení následne na podklade takto zisteného skutkového stavu zaujal právne stanovisko obsiahnuté v rozsudku, ktorým súd meritórne rozhodol a žalobnému návrhu vyhovel. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný, ktorý ako odvolateľ namietal vecnú správnosť meritórneho výroku rozsudku súdu prvej inštancie, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietal dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výroku rozsudku.

13. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych odvolacích dôvodov žalovaného, mal z predloženej Žiadosti a zmluvy o poskytnutie pôžičky č. XXXXXXXX zo dňa 16.05.2014 možnosť zistiť, že pokiaľ súd prvej inštancie vytýkal tejto zmluve nedostatok obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere pokiaľ ide o absenciu údajov s uvedením presného a konkrétneho termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pretože súd považoval informáciu „05/2019“ z hľadiska jej určitosti a zrozumiteľnosti za nedostatočnú, sú tieto výhrady súdu voči obsahu zmluvy neopodstatnené. Odvolací súd dáva za pravdu odvolacím argumentom, že pokiaľ je samostatne v Zmluve o pôžičke uvedená konečná splatnosť pôžičky mesiacom a rokom 05/2019, je tento údaj dostatočný a zrozumiteľný aj pre priemerného spotrebiteľa, ktorý si z neho môže vyvodit', že konkrétna zmluva trvá a konečná splatnosť nastane v mesiaci máji 2019. Pokiaľ nie je v zmluve uvedený aj konkrétny deň, kedy konečná splatnosť zmluvy nastane, je možné v kontexte s ďalšími uvedenými údajmi v zmluve - a to dňom splatnosti každej z dohodnutých splátok v 20. deň toho-ktorého mesiaca logicky vyvodit', že konečná splatnosť nastane v mesiaci máj 2019 buď 20. dňom tohto mesiaca, splatením poslednej splátky v zmysle zmluvných dojednaní, alebo najneskôr uplynutím posledného dňa tohto konkrétneho mesiaca roku 2019. Takto v zmluve o spotrebiteľskom úvere vymienenú konečnú splatnosť zmluvy odvolací súd akceptuje ako

súladnú s požiadavkou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd sa preto nestotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, že termín konečnej splatnosti musí byť v zmluve vyjadrený zásadne uvedením aj konkrétneho dňa a údaj o mesiaci a roku konečnej splatnosti nepostačuje.

14. Rovnako pokiaľ súd prvej inštancie vytýkal posudzovanej zmluve ďalší nedostatok - a to podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje údaj o výške, počte a termínoch splátok s rozdelením, aká časť - výška splátky má byť použitá na úhradu istiny, aká na úroky a poplatky, sú tieto výhrady súdu voči konkrétnej zmluve nedôvodné a neopodstatnené. Odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ súd prvej inštancie vyhodnotil daný spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkový aj z dôvodu absencie týchto údajov, takýto záver nezodpovedá obsahu konkrétnej zmluvy, pretože údaj o výške, a počte splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je obsiahnutý v článku III. zmluvy (obsahujúceho údaje o pôžičke), kde je uvedená výška splátky (bez poistenia) 155,94 eur, výška splátky s poistením 160,46 eur, počet splátok 60 a konkrétna splatnosť splátok vyplýva z čl. VIII. Zmluvy, konkrétne bodu 6. 6.2 tohto článku, kde je obsiahnuté, že „Pokiaľ nie je v Splátkovom kalendári a/alebo Zmluve stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci.“ Súd prvej inštancie zdôvodnil svoje úvahy konštatovaním, že pokiaľ zmluva obsahuje uvedenie len súhrnnej mesačnej splátky, jej výšky a termínu splatnosti, pričom však nie je pri každej jednotlivjej splátke osobitne rozpísaná mesačná splátka pripadajúca na istinu úveru, na úroky a poplatky, uvedené má za následok absenciu tejto zákonnej náležitosti požadovanej zákonom v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Takýto záver je však podľa názoru odvolacieho súdu neudržateľný. V súvislosti s takouto úvahou odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie neskorší odklon judikatúry a rozhodovacej činnosti tak odvolacieho súdu, ako aj ostatných všeobecných súdov v nadväznosti na aktuálnu judikatúru súdov vyššieho stupňa (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), v zmysle ktorej už nie je legitímny a zákonný výklad zákona, ktorý prijala skoršia rozhodovacia prax, a podľa ktorého súdy požadovali od veriteľov uvádzanie ako obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere rozpísanie mesačnej splátky osobitne pre istinu úveru, osobitne pre úroky a osobitne pre prípadné ďalšie poplatky, ktoré sa splácajú v pravidelnej mesačnej anuitnej splátke a to priamo v texte zmluvy o úvere. Odvolací súd pri rozhodovaní zohľadňuje aj stanovisko Súdneho dvora EÚ obsiahnuté v zodpovedaní zadaných prejudiciálnych otázkach vo veci C- 42/15 vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti G. N., ktorý v rozsudku zo dňa 9. novembra 2016 (okrem iných záverov) vyslovil, že : „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ S poukazom na neskoršiu rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, ako aj s poukazom na stanovisko Súdneho dvora EÚ, potom odvolací súd ani tento záver súdu prvej inštancie nepovažuje za vecne správny a domnieva sa, že nie je nevyhnutné trvať na detailnom rozpise každej jednej splátky úveru v spotrebiteľskej zmluve na splátku osobitne istiny, osobitne úroku a osobitne na ostatné poplatky spojené s úverom.

15. Odvolací súd taktiež uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie vyhodnotil dohodnutú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 32 % za odporujúcu dobrým mravom a absolútne neplatnú s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, pričom súd v odôvodnení rozsudku konštatoval štatistiky NBS o priemerných úrokových mierach z úverov poskytovaných v bankovom sektore za obdobie 05/2014, kedy bola úroková miera pri spotrebiteľských úveroch uzatváraných na obdobie 1 až 5 rokov na úrovni 12,67 % a v roku 2014 celkom na úrovni 12,63 %, z čoho mal súd za evidentné, že žalovaný si nárokuje odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky podstatne vyššiu v porovnaní s úrokovou mierou za úvery poskytované obchodnými bankami, s takouto argumentáciou sa taktiež odvolací súd nemôže v celom rozsahu stotožniť. Možno považovať za oprávnený argument žalovaného, že na stránke NBS je uvádzaná odplata bánk, nie nebankových subjektov a nie je celkom korektné porovnávať úrokovú sadzbu bánk a nebankových subjektov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na legislatívny vývoj, pretože zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorým bol zrušený predošlý zákon upravujúci spotrebiteľské úvery č. 258/2001 Z. z., bol zrušený administratívny strop odplaty pri spotrebiteľských úveroch. Súčasne prijatím zákona č. 129/2010 Z. z. bolo zavedené aj nové znenie ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní

obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti. V rámci prijímania uvedenej novely § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka bolo pozmenené pôvodné navrhované znenie ustanovenia § 53 ods. 6, ktoré bolo navrhované pôvodne takým spôsobom, že obsahovalo zákaz, aby v spotrebiteľskej zmluve, ktorej predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov, odplata podstatne prevyšovala odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v obdobných prípadoch. Úprava uvedeného ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v rámci legislatívnej úpravy kompletne zmenila zmysel a účel navrhovanej právnej úpravy, čím v dôsledku predmetnej zmeny novelizovaného ustanovenia došlo k tomu, že sa zaviedlo opäť určité referenčné kritérium, podľa ktorého sa mala posudzovať primeranosť odplaty výlučne len zo sektoru bánk a prenieslo sa na sektor finančného trhu ako taký, a teda s ohľadom na všetky spoločnosti (bankové i nebankové) poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom, a to pri absencii akýchkoľvek pravidiel stanovenia odplaty a jej stropu. Pokiaľ teda v zmysle zákonnej dikcie ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia danej posudzovanej zmluvy ukladalo súdu povinnosť posúdiť primeranosť dojednanej odplaty tak, aby podstatne neprevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, finančný trh zahŕňa tak bankové, ako aj nebankové subjekty a tak nemožno vychádzať pri posudzovaní primeranosti dojednanej odplaty výlučne len z údajov zahŕňajúcich priemerné úrokové miery len bánk. Ročnú úrokovú sadzbu dojednanú v danej zmluve vo výške 32% možno považovať síce za pomerne vysokú, avšak ešte stále nie je jej výška na takej úrovni, ktorá by súd oprávňovala prijať záver o jej neprimeranosti pre rozpor s dobrými mravmi a z toho dôvodu vyvodit' jej absolútnu neplatnosť. Jednoznačne ešte nejde o výšku ročnej úrokovej sadzby ani približujúcu sa úžere, ani výške, ktorá by celkom zjavne bola už hodnotená ako neprimerane vysoká, prípadne až hraničiaci s úžerou (odvolací súd by za takúto úrokovú sadzbu už hodnotil ročný úrok vo výške od 40 %, avšak len zo skutočnosti, že úrok vo výške 32% ročne sa už pohybuje na hornej hranici prijateľnosti takéhoto úroku z hľadiska jeho súladnosti aj s požiadavkou dobrých mravov, ešte nie je možné vyvodit' jeho absolútnu neplatnosť). Odvolací súd tak s poukazom na zákonnú dikciu ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia danej posudzovanej zmluvy tak má za to, že ročnú úrokovú sadzbu vo výške 32 % ešte nemožno považovať za odplatu, ktorá podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, teda v prípade nebankového subjektu. Ani tento dôvod vyslovenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti konkrétneho spotrebiteľského úveru by tak neobstál.

16. Pokiaľ však súd prvej inštancie vyvodil bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného spotrebiteľského úveru z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva obsahuje síce údaj o RPMN, avšak pokiaľ je tento zhodný s údajom o ročnej úrokovej sadzbe (32%), je celkom zjavne nesprávny, s týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje. Odvolací súd poukazuje na citované ustanovenie § 2 písm. i/ a g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré na účely tohto zákona vymedzujú pojmy a poskytujú legálny výklad, čo sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov a celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom. Je tak zrejmé, že totožný údaj obsiahnutý v posudzovanej zmluve o výške RPMN a fixnej ročnej úrokovej sadzbe nemôže byť správny. Pokiaľ ročná percentuálna miera nákladov zahŕňa celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktoré sú zákonom definované ako všetky náklady, vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, pričom do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou a to najmä poisťné, je tak zrejmé, že pokiaľ poisťné v konkrétnom prípade celkom zjavne dojednané bolo (v zmluve je uvádzaná osobitne splátka s poisťným aj bez poistenia, je v nej uvádzaná sadzba poistenia 2,9%), mala byť správne vyčíslená hodnota RPMN vrátane tohto poistenia a nemôže tak byť totožná s údajom ročnej úrokovej sadzby. Neobstojí v tomto smere odvolací argument pôvodného žalovaného, že z obsahu zmluvy je zrejme fakultatívnosť tohto inštitútu, teda možnosť zvolenia si poistenia, resp. nezvolenie si žiadneho poistenia a v danom prípade je poistenie schopnosti splácať dobrovoľný - fakultatívny inštitút, ktorý môže spotrebiteľ využiť; pričom žalobca mal teda reálne možnosť uvedené poistenie odmietnuť a to nezaškrtnutím políčka týkajúceho sa poistenia. K reálnej možnosti nezvoliť si poistenie a k jeho fakultatívnosti sa odvolací súd nepovažuje za potrebné vyjadrovať, pretože zásadné v danej veci je, že z obsahu zmluvy, jej údajov obsiahnutých v čl. III. pokiaľ je zrejme, že konkrétny spotrebiteľ mal v rámci pôžičky poistenie dojednané (v sadzbe poistenia 2,9%) a zahrnuté v splátke pôžičky (s poistením 160,46 eur mesačne), mal byť takýto údaj o dojednanom poistení aj zohľadnený a zahrnutý pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov daného spotrebiteľského úveru. Pokiaľ ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy ustanovovalo, že

poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov aj v prípade, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, je už hoc aj len z tohto jediného dôvodu vecne správny záver súdu prvej inštancie, že posudzovaný úver je z dôvodu rozporu jeho obsahových náležitostí s ustanoveniami osobitnej právnej normy nutné považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

17. Okresný súd preto vecne správne rozhodol, keď v odôvodnení rozsudku konštatoval, že obsah konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je v rozpore s ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku absencie povinných údajov považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

18. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobe vyhovel a v nadväzujúcom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalovaný, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov X : X.

II. Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok krajského súdu nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom číslo konania 14Co/201/2017-127 zo dňa 14. augusta 2018 rozhodol o odvolaní žalovaného smerujúcom voči rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 11C/142/2016-55 zo dňa 10.01.2017 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v odvolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP).

2. Podľa ustanovenia § 224 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“), súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zjavné nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

3. Opraviť rozhodnutie súdu postupom upraveným v ustanovení § 224 CSP je možné len v prípade, ak ide celkom zjavne o zrejmu chybu v písaní alebo v počítaní a ďalej o také chyby, ktoré sú ako zjavné nesprávnosti obsiahnuté v rozhodnutí súdu, pričom zrejmosť takejto nesprávnosti pri vyhotovení rozhodnutia vyplýva napr. z porovnania písomného vyhotovenia rozsudku obsiahnutého v zbernom spise odvolacieho súdu s rovnopisom obsiahnutým v elektronickom súdnom spise, prípadne aj z iných zrejmych súvislostí vyplývajúcich zo spisového materiálu a priebehu konania. Spravidla ide o tzv. písárske chyby, preklepy, ku ktorým môže dôjsť v dôsledku mechanickej činnosti osoby vyhotovujúcej písomné, respektíve elektronické znenie rozsudku a podobne.

4. Odvolací súd pri vlastnej kontrolnej činnosti zistil, že zjavným omylom, ku ktorému došlo zrejme pri elektronickom prevode rozhodnutia odvolacieho súdu, bola do elektronického súdneho spisu prevedená pracovná verzia, respektíve skelet rozsudku odvolacieho súdu v neupravenej a nefinálnej verzii, ktorej znenie celkom zjavne nezodpovedá finálnej a konečnej verzii a zneniu rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici 14Co/201/2017-127 zo dňa 14. augusta 2018, ktorý bol vo finálnej verzii odvolacím súdom aj vyhlásený a správne odôvodnený, pričom z obsahu zberného spisu odvolacieho súdu je zjavné, že táto finálna a správna verzia rozhodnutia odvolacieho súdu aj bola správne zažurnalizovaná do zberného spisu odvolacieho súdu a táto správna verzia rozsudku odvolacieho súdu aj bola senátom odvolacieho súdu skontrolovaná a správna verzia rozsudku aj bola verifikovaná vlastnoručným podpisom predsedníčky senátu. Následne však bola omylom do elektronického spisu nahraná pracovná

verzia, teda nečistopis rozsudku odvolacieho súdu, obsahujúci ešte neupravený text odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, odlišujúci sa celkom zjavne od finálnej a senátom odvolacieho súdu odkontrolovanej, podpísanej a aj vyhlásenej verzie prvopisu rozsudku a to tak po formálnej, ako aj obsahovej stránke. Takáto nesprávna pracovná verzia rozsudku odvolacieho súdu bola následne aj súdom prvej inštancie doručená stranám sporu. Z obsahu tejto pracovnej verzie je pritom zjavné, že ide o odôvodnenie, ktoré nie je upravené a ide len o pracovnú verziu, ktorá v takej podobe, ako bola omylom nahratá ako prvopis do elektronického súdneho spisu, je vo svojom obsahu celkom zjavne zmätočná a nesúrodá. Odvolací súd konštatuje, že skutočnosť, že sa jedná o zrejmu chybu v písaní, respektíve o omyl pri nahrávaní nesprávnej pracovnej verzie do elektronickej podoby súdneho spisu, odôvodňuje jednak celkom zjavná obsahová aj formálna neusporiadanosť a zmätočnosť odôvodnenia pracovnej verzie rozhodnutia, no najmä obsah zberného spisu odvolacieho súdu, v ktorom je obsiahnutá správna a finálna verzia rozsudku odvolacieho súdu v podobe, v akej bol rozsudok po jeho písomnom vyhotovení, následnej kontrole senátom odvolacieho súdu, po vlastnoručnom podpise predsedníčkou senátu odvolacieho súdu následne aj verejne vyhlásený senátom odvolacieho súdu dňa 14. augusta 2018.

5. Toto pochybenie je vzhľadom na hore uvedené skutočnosti a obsah zberného spisu odvolacieho súdu celkom zjavne možné považovať za zrejmu nesprávnosť a chybu, ktorá vznikla pri nahraní elektronickej verzie rozhodnutia odvolacieho súdu do elektronického súdneho spisu a následne je potom možné a nutné odstrániť zistený nedostatok, respektíve nesprávnosť rozhodnutia opravným uznesením. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 224 Civilného sporového poriadku rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

6. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov X : X.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.